

Šach

Zatlačím do dveří. Nepohnou se, tak je přitáhnu k sobě. Taky nic. Koutkem oka zkontroluji červený nápis „OTEVŘENO,“ který se kýve nad zlatým dveřním rámem, potom obrátím zrak na paní Jin za pultem. Má zavřené oči a pravidelně se houpe dopředu a dozadu. Vypadá jako v transu. Když se zapřu do dveří tentokrát, otevrou se s ladným cinknutím a fyzika mne vrhne vstříc neidentifikovatelným pachům. I když jsem tady byla už tolikrát předtím, nikdy si nezvyknu na zdejší atmosféru. Nejistě pozdravím a přistoupím k pultu s dračím motivem. Moje počiny sleduje stará dáma v kdysi růžovém kimonu. Z nánosů pudrové omítky vystupují rudé vráscité rty a strnulý pohled. Skutečnost, že jsem necelý metr vzdálená od těch černých bodajících očí, mě značně znervózňuje. Protože se mi ještě nepodařilo najít jídelní lístek, který nejspíš ani neexistuje, řeknu: „Dala bych si jeden oběd, prosím. Nejlépe s rýžovými nudlemi...na tom vlastně nezáleží. Však vy už něco dobrého uvaříte, jako obvykle.“ Rozpačitě se usměji na ten kamenný výraz a ani nevím proč, dodám: „Dneska jsem měla těžký den. Je hrozně frustrující, že stále nevím, čím chci být. A když se pak rozhodnete, lidé si vás zařadí do oné skupiny a už nebude cesty zpět. Bojím se budoucnosti...ale čeho vlastně?“ zamumlám při prohlížení dlaní. Vrátím se očima k paní Jin, ale už zmizela za vodopádem pestrobarevných korálků do kuchyně. Když už mě nesleduje, odvážím se porozhlédnout. Samotné bistro je schůdky rozděleno na dvě místnosti. Ta největší, vstupní, je vymalovaná něčím, co dříve asi bývala ostře oranžová. V odlišných výškách visí rozmanité lampióny a stěny jsou polepené čímkoli s čínskou tematikou. Ale ta druhá místnost vypadá jinak, než si ji pamatuji. Vyjdu schody a málem z nich sletím překvapením. Všechny stěny, sloupy i zákoutí jsou pokryty zrcadly s různými úhly. Zatočí se mi z toho hlava, a tak se posadím k nejbližšímu stolečku. Když se rozkukám, všimnu si, že zrcadlům stačí pouze malý otvor ve zdi, aby rozzářily celou místnost do oranžova. Na stropě je jen jediný lampión, ale zrcadla vytvořila iluzi zaplněného stropu. Se zájmem pozoruji prasklinu, když mi najednou zorné pole naruší bílý obličej. Nadskočím překvapením a odsunu židli co nejdál. Se zazvoněním talíře nadskočím znovu. S úklonou a spojenýma rukama odkulhá ze zrcadlového pokoje a mně se na chvíli zdá, že se její odraz obličej usmívá. Zaměstnává mě záhada, jak je možné, že jsem si jí předtím nevšila v odraze, ale zavytí žaludku přebere mozkou veškeré úvahy. Kdykoli obědvám v tohle bistro, paní Jin mi přinese úplně jiný pokrm a vždy to chutná skvěle. Nejsem si jistá, jestli je němá nebo neumí česky. Přesto ví, na co přesně mám chuť, dokonce i lépe než já. Jen by mě zajímalo, co že to vlastně jím. Tentokrát mám na talíři zelené

kuličky, bambusové výhonky, nudle, hnědé kostky a kupičku světlého prášku. Nakapu si sójovou omáčku do misky, rozbalím hůlky a pustím se do ochutnávání. Nedokážu se na to soustředit. Jako by mi celým tělem protéklo roztavené železo. V uších mi začne šumět moře. Nedokážu přestat myslet na to, že je čas se rozhodnout, co s životem, a něco s tím začít dělat. Která cesta je ta správná? Obraz zrcadlové místnosti se začne houpat, myšlenky se stávají skutečností. Slévají se do jednoho víru, který se točí stále rychleji. Poslední, co zahlédnu, je prázdný talíř, kdy jsem to stačila sníst? Křečovitě chňapnu po okraji stolu a pak...nic.

Ticho.

.....

Nemůžu otevřít oči. Nemám oči. Chci se podívat, ale nemůžu. Panicky se rozběhnu, ale neběžím. Místo toho se začnu otáčet. Pravidelný pohyb ve stavu beztlíže mě uklidní. Vzpomenu si na pocit nádechu, rozlije se mnou teplo. Teď uvidím, nakážu si. Nekonečná tma se rozjasňuje a kolem mě se vyjeví zrcadlový pokoj. A uvidím. Vyjeknu překvapením, ale nevyjde ze mě žádný zvuk. Můj odraz zmizel. Nejsm. Všechno kolem se zamlží a v zrcadle, kde mám být má hlava, se objeví energie podobná vodě, která víří ve tvaru koule. Když dostane ostřejší rysy a zbarví se do zelena, obraz se opět zamlží a v zrcadle už není nic k vidění. Ale mi je to jedno. Necháám se unášet vnitřním teplem a dojmem, že to tak má být.

Z dálky uslyším cinknutí. S pocitem úsměvu cítím, jak se můj povrch z vodní hladiny rozvířil. Kutálím se velmi pomalu v peřinách vzduchu směrem ke schodům. Čas nehraje roli. U dračího pultu stojí mladá žena a s širokým úsměvem, mluví na nehybnou paní Jin. Zakončí svůj monolog zvonivým smíchem a jde si sednout ke stolu. Když uvidím její obličej, energie mnou začne proudit rychleji. Někoho mi připomíná...

Ona je moje starší já, když jsem ještě měla tělo, uvědomím si. Posouvám se k ní. A když se dostanu tak blízko, že bych jí mohla projet hlavou, zobrazí se nad ní fialová záře. A najednou zamrznu. Všechny její prohřešky, problémy a výčitky se stávají mnou.

Nesnesu to. Nemůžu.

Dveře se pohnou. „Dobrý den!“ rozezní se přes celé bistro s doprovodem zvonku. A do oranžové místnosti vkročí žena, mé další já, a rytmicky si to s podpatky namíří k paní Jin. Mezitím, co s ní velmi hlasitě mluví jako s nedoslýchavou důchodkyní, všimnu si, že stojí zpříma a má rázné gestikulace. Má na sobě tmavý kostýmek s čouhající červenou halenkou a v

ruce lesklý kufřík. Sedne si ke stolu uprostřed, vytáhne mobil a začne hlučně volat někomu, kdo je pravděpodobně její podřízený. Začnu se k ní pohybovat, ale mnohem pomaleji, než k té předchozí. Cink, cink mně vytrhne ze soustředění a na scénu vstoupí mé bývalé budoucí já číslo 3. Sundá si čepici, šoupavým krokem se dostane k paní Jin, řekne jí pár slov a sedne se do rohu blízko pultu. Nepřítomně kouká na malovaného draka a občas si trhavě upraví zplihlé vlasy.

Nestačím se vzpamatovat a už se ozve zběsilé bouchání dveřmi, někdo se snaží dostat dovnitř, ale neví jak. Nakonec se jí to podaří a vejde žena ve žlutých šatech s dlouhými vlasy a úsměvem na tváři. Přijde za paní Jin a oznámí jí, že jsou ty dveře pokažené. Po chvíli na ni začne křičet, ať ji neignoruje a laskavě jí donese jídelní lístek. Když se nedočká, nasupeně se odebere k odchodu a u dveří se málem srazí s jinou osobou. Ani si nevšimne, že vypadá, jako by ji z oka vypadla. Až na to, že tato má klidný výraz. Se zájmem vkročí do zrcadlové místnosti a začne si ji prohlížet, dokonce si i zapomene objednat.

Posouvám se směrem k ní a modrá zář nenaplnění a marnosti mě odhodí na do kouta.

Než se vzpamatuji, otevřou se dveře a dovnitř kráčí jedno moje možné budoucí já za druhým. Postupně si sedají na židle, ani se neobtěžují s pozdravy a rozhlížejí se kolem. Když už to vypadá, že průvod skončil, nahrne se dovnitř další dvacítká. Ticho prolomí zvuk rozbouřeného moře. Snažím se mezi nimi prokličkovat na neosídlené místo, ale jsem příliš pomalá. Jejich spektrum životních chyb mě bodá s každým pokusem. Ztrácím energii. Nemůžu! Nemůžu.

Všechno kolem se bortí a já jsem ta černá díra.

Před očima mám paní Jin.

„V šachách se tomu říká nevýhoda tahu,“ řekne hlubokým hlasem, „to znamená, že jediný možný tah je, když netáhneš vůbec.“ Pohladí mě po vlasech a zmizí.

.....

Zaostřím pohled na svůj odraz v zrcadle. Měla bych se ostříhat. Upravím si vlasy a podívám se na talíř. Nepamatuji si, že bych to už snědla. Pokrčím rameny, přehodím si aktovku přes rameno a prázdný talíř odnesu k dračímu pultu.

O čem jsem to dneska tolik přemýšlela? Asi to není důležité...

Rozloučím se s paní Jin a když se ohlédnu, na okamžik se mi zdá, že se usmívá. Dneska je divný den, usměji se a vyjdu vstříc mrazivému větru. Ale zima mi není. Jako by ve mně byla koule tekuté energie, která mě zahřívá svou nadějí.